

ане. Защо до сега не си ми казалъ нищо? Ималъ си жена... дъщеря....

Момъкътъ пламна и не отвърна нищо.

— Отъ менъ ли се боеше? Нима толкова малко си ме познавалъ? — царътъ скочи и застана до прозореца. Погледна навънъ, постоя малко, поглади челото си. Следъ това се извърна и съ треперящъ гласъ каза глухо:

— Не азъ, а другъ единъ трѣбваше въ този часъ да те благослови. Ела, Иоане, сине мой... Прегърни ме тъй както би прегърналъ Асѣна, баща си, Богъ да упокои душата му...

Нѣщо сграбчи гърлото на княза. Мжчително, до болка. Напраздно той се борѣше съ сълзитѣ, които го душеха, нито думица не можа да се изтрѣгне отъ устата му. Въ душата му се стопи нѣщо, предъ и го удави въ потокъ отъ безпаметна радостъ и благодарностъ. Ярко слънце избухна въ очитѣ му. Той безмълвно доближи царя, колѣнички, взе ржката му и съ страстна юбичъ притисна уста до нея.

Вратата внезапно се отвори и една руса глава свѣтна въ полумрака.

— Татко, тукъ ли си?

Мария застана като закована на прага.

— Какво има? Какво се е случило? — тя се отправи къмъ княза — Иоане! Кажи!

Тя погледна безпокойно баща си. Въ бистритѣ ѝ очи надничаше дълбока уплаха.

Царътъ се изсмѣ.

— Ще има наскоро сватба. Ще женимъ Иоана...

Момичето извика и се извърна къмъ братовчеда си...

— Вѣрно ли е? За Ана?...

Иоанъ се бѣ изправилъ и се мжчеше да се овладѣе.

— Да. За Ана... — отвърна вмѣсто него Калоянъ. — и се обърна къмъ братанеца си — Хубаво момиче е тя... Лицето ѝ е бѣло като памукъ...

Но младиятъ князъ съ бързо движение се прости и избѣга. Радостта прикачи криле на нозетѣ му. Съ буйно нетърпение, той изтича презъ цвѣналитѣ градини, зави край